

Έκει πέρα λειτουργώ και δασκάλων πληθύνω
μᾶς διδάσκω, τοὺς θεσμούς μὴ τὸ αἶγμα καὶ τὰ εἶ,
καὶ καθεὶς μὴ τὸν καιρὸ
τοὺς μαθαίνει σὺν νερό.

Καὶ διδάγματ' ἀπηχοῦν
ἀπὸ μάρτυρας πατέρας,
καὶ πρὸς θράσιν κατηγούον
τῶν Ἑλλήνων τὰς γαστέρας.

Εἰς τὴν σκέψιν τῆς κοιλίας ὑπακούουσιν καὶ τὴν γνώμην,
καὶ μὴ φίλτρον πατρικῶν
μᾶς διδάσκουν ὅτι φέρει κάθε δρόμος εἰς τὴν Ρώμην,
δηλαδὴ στὸ Κεντρικόν.

Ὅσο τούτῃ κυματίζει ζῆ τὸ κράτος ὄρων καὶ φλέγον,
κ' ἴταν τοῦτο καταγωγῆ
καὶ τὰ πλῆθη τῶν ἀστέγων
εἴμπορεὶ νὰ τὰ στεγάσῃ.

Ὁ κυματισμὸς ἐκείνης κράτους ὑπαρξίν σημαίνει,
καὶ στὸν ἰσχυρὸ τῆς θαρρῶν
κ' ἀδελφοῦς παρηγορῶν
κάθε πρόσφξ ἀς προσμῆρ.

Μὲς στῆς χαιμωνιᾶς τὰ εἶγα
κάθε πρόσφξ ἀς προσφύρ
τοῦ ρουφετσοῦ, στῆς κοιλίᾶς τὴν Ἐκκλησιᾶ,
νέβρη λίγη ζεστασιᾶ.

στὸ Σχολεῖο

Μὲ τοὺς λόγους τοὺς θερμούς
τῶν κερῶν θερμανθῆτε,
κ' ὑπὸ τούτους κοιμηθῆτε
δίχως πόνους κ' ὄδυμοὺς.

Λησμονήσεται ἑαυτίς
τῶν καταστροφῶν τὸ δράμα,
καὶ τὸ ψῦχος τῆς ψυχῆς
καὶ τοῦ σώματος συνάμα.

Τὰ προγράμματα πατέρων
παλαιῶν καὶ νεωτέρων,
ἔστρων τῆς πολιτικῆς,
φύλλα νὰ γενοῦν σικῆς
καὶ ζεστά φορέματα
γιά προσφύγων θρήματα.

Ἐστὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων,
ἴθι οὐ, πλῆθος πεινῶντων,
καὶ παιδιῶν ἀνοποδῆτων
καὶ νοσοῦντων καὶ καμνόντων.

Ἰθ' στὴν γλωσσοκοπέαν
κ' ἔκει κραεῖ: δές μας μάννα.
Μὲ ψυχῆς παροξυμοὺς
ἔλοι μας γονιπετοῦμε,
κ' ἔνα μόνο σοῦ ζητοῦμε,
νὰ μᾶς μάθης τοὺς θεσμούς.

Δὲν μᾶς μέλει γιὰ τὸν πόνο,
γιὰ τὴν πετινα, γιὰ τὰ ρακί,
τοὺς θεσμούς σου φθάει μόνο
νὰ τοὺς μάθουμε νεράκι.

Μάθε καὶ ε' ἴμαξ, μητέρα,
τοὺς θεσμούς σου τοὺς μεγάλους,
νὰ τοὺς λέμε νόματα μέρα
σὲ παπᾶδες καὶ δασκάλους,
νὰ τοὺς ποῦμε καὶ στῆς δόλιας Ἀγγέλου τὸν Δεσπότη,
τὸν πολῦπαθο δεσμοῦτη.

Μὰ πῶς ἤθελα κ' ἔγω τῶν Ρωμηῶν ὁ μπεχλιθάνης
νὰ γενόμουν ἕνας πλάνης,
ἕνας πρόσφξ σιγηλὸς μὲς στῆς λίμας τὸ καμίνι,
γιὰ νὰ νοιώθω τὴν χαρὰ, ποὺ δὲ νοιώθουνε κ' ἔκείνοι,
σὺν κυττάζουσιν τὴν σημαίᾳ στῆς Βουλῆς τὰ κεραμίδια
καὶ ξεχάνουν τῶν Βουλγάρων τῆς φωτιᾶς καὶ τὰ λεπίδια.

Φ.— Περὶδρομος... μὴ ταμπουρῆς,
μὴ πρόσφξας μοῦ κοπανῆς
καὶ πάθη φλογόβλα.

Καὶ πᾶμε, βρε κηνηκαριό,
ν' ἀρχίστὸ τὸ ξαπλωταρὸ
μέσα στὴν κουτσομπόλα.

Γιὰ πρόσφξας μὴ μοῦ μιλιῆς
καὶ πᾶμε τώρα τῆς Βουλῆς
νὰ δοῦμε τὴν παράτα,
τὸν Σκαρπινῆ τὸν τορνευτόν,
καὶ μαγαυλιᾶμα βουλεύτῶν
ὡσὰν δὲ μὴ ἄρρατα.

Μὴ μοῦ μιλιῆς γιὰ συμφραεῖς μὲ βουρκωμένο μᾶτι,
μὴ χάνεσαι γιὰ τοὺς καύμους τῶν ἄλλων, χασομῆρ,
μὰ πέρα τὸ στρατὶ στρατὶ, στρατὶ τὸ μονοπάτι,
ποῦ μπρὸς στὴν πόρτα τῆς Βουλῆς μαζὶ μοῦ δὲ σὲ φέρη.

Μὲ τὸ νὰ κλαῖς τὴν μοῖρα σου
πικραίνεις τὴν χαρὰ μου,
καὶ πᾶρς σὺ τὴν λύρα σου
κ' ἔγω τὸν ταμπουρῆ μου,
καὶ πᾶμε χαιρώντας ἐκεῖ,
ποὺ βασιλεύει μοῦβρα,
καὶ παιανίζει μουσικὴ
μὲ δυνατὰ ταμπουρᾶ.

Τὰ παρασμένα ξέχαστα... γιὰ τούτα πέρα βρέχει,
μὴ μοῦ ποτίζεσαι χολαῖς,
κ' ἂν ἔχης λύπη μὴν τὴν λές...
ὁ φρόνιμος τὴν λύπη του παρηγορεῖ τὴν ἔχει.

Τὶ μούτσουνα, τί χρώματα!..
κ' αὐτοὺς κ' ἐκείνους κύττα...
μοῦ λὲν πῶς θάβγουν κόμματα
καὶ τέταρτα καὶ τρίτα.

Φασουλῆς πρὸς βουλευφόρους καὶ πατέρας λιμαδύρους.

Ἄφου, καθὼς γνωρίζετε, τὸ Στέμμα ταξιδεύει
καὶ συμπαιθεῖς φιλικὰς παρ' ὧν ἰσοδείει,
ἀφου καὶ σὲς γνωρίζετε πῶς ἐνεργεῖ στὰ ξένα
κ' ἐπήγει καὶ στὴν Βιέννη.

Ἄφου καὶ μὲ τὸν Δ' Ἀλφονταλ' μιλεῖ τὸν Καγκυλιόρου
καὶ κάθε Σκαρτερίου;

Ήραγε με τὸν Καίσαρα, τὸν Ἰωσήφ τὸν γέροντα,
 ἢ γράφου, ὅπως ἔγραψα, τριπλάσι ἐφημερίδες
 εἰς τὴν τῶρα καὶ γὰρ τῆς Τριπλῆς φροντίζει τὰ συμφέροντα
 καὶ μ' ἐκείνα τῶν Ρωμαίων, καὶ ἔχει διπλάσι φροντίδες.

—
 Ἦρῃ, καθὼς γνωρίζετε, τὸ Στέμμα λείπει πάλι.
 Ἰδὼ νῦν δὲν εἰμπορεῖ καὶ λόγῳ καὶ οὐκ βγαλῆ,
 καὶ τοῦτο σήμερον ἐγὼ μετ' ἅνδρα τὸν λέοντα
 οὐκ προσωπῶ τὰ δέοντα.

—
 Κατὰ μεγάλῃς μου χαρῆς κυττάω συνηγμένους
 οὐτοῦ, ποῦ δίνουν σαγηνιστὰς τοῦ κράτους καὶ τοῦ γένους,
 οἱ κάνουν φέρον καὶ φαῖν τὸ βῆμα τῶν βημάτων
 καὶ μᾶζ, τὰ λένε πάντοτε περὶ διὰ γραμμάτων.

—
 Ἰδέθησαν προβλήματα μετ' ἐχθρῶν Ἀρχιερέων,
 καὶ πάντα μᾶς ὑπόσχομαι στομαχικῶν ἐμάρτυριαν,
 καὶ ταπεινῶς στερεῶν τοῦ κράτους τὸ σκαρίδιον,
 οὐ λέγουσιν ἐπι διαρρῆσ' ὅτι δὲ λόγον τὴν διαρροίαν.

—
 Ἰσχύεις μετ' οὐκ οὐκ γείτονας παράποτα καλαὶ
 καὶ λιαν ἁμαλαί,
 καὶ μᾶζ κατ' ἔλαχιστον τὸ γένος προσελθῆ,
 καὶ τοῦτο μᾶζ, τὸ βεβαιῶσθαι γυναικὶ προσφώνων πλῆθῃ.

—
 Ἦ μήν ἀλλὰ καὶ οἱ σχέσεις μας κατὰ μὲ τὸ Ταμπόν
 οὐκ ὡς εὐρίσκονται οὐκ εὐχάριστον σημεῖον.
 Ὅταν πρὸς δρᾶσιν μᾶζ κατὰ Βουλὴν περιγυλάστρα
 οἱ πῶσι διαλύονται ὡς τῆς ἀνῆς τῆς πάγκυβας...
 ἐπίπασσι' ἐπὶ αἰθουσῶν, ἐπὶ ἀρπῆσι καὶ πάστρα,
 καὶ μόνον ὅτ' ἀφῆλκα σὺς κυττῶ πολλὰς ἀρπῆσις.

—
 Κατὰ μεγάλῃς μου χαρῆς εἰς τῆς Βουλῆς τὸν χῶρον
 τῶν εὐφραδῶν ρητῶν

Ἰδοῦσθε καὶ ἀπαρέμφατα καὶ μετοχαῖς ἀπόλυται,
 ἀλλὰ καὶ Ἀγγαλιετισίαις θὰ χαρῆτ' εὐπόλυται.

—
 Μετὰ χαρῆς μου θὰ κυττῶ τὰντιτοραπλοδόλα,
 μὰ καὶ καμπόσους πρᾶσφους, τινεῖοντας τὰ κῶλα,
 πλὴν μετὰ λύπης ἐμαθα καὶ νόσος καὶ μετ' ἔλλων
 ποῦς ἐσπασε καὶ ἡ δόξα μας τὰ μούτρα κατ' ὄφελων.

—
 Μετὰ χαρῆς μου θὰ κυττῶ τοῦ Κόντα τὸ σπιροῦν,
 τὴν βρᾶσι τὴν πολεμικῆ,
 καὶ παλλημάρι, ποῦ φακῆ
 θὰ τρῶν μετ' οὐκ πρῶν.

—
 Μᾶζ θεατοῦ Νίσης αἰῶν,
 νῆσι Τσελιγκάδες γαῦροι...
 μόλις ἀνοῖξε καὶ ἡ Χάδρα
 καὶ καὶ ἡ Θέλλα ἐπὶ Χάδρα.

—
 Ἐστὸ Δακρυοῦ τὰς δάφνας κλίνας
 μετ' ἅνδρα τὴν φλογερῶν μου κρῆσιν
 σπρώγων πᾶστας τῶν Ἑλλήνων
 πρὸς ἐκδικησίῃ καὶ δρᾶσιν.

—
 Ἦτε, καὶ ἔλθανε γὰρ οὐκ τόσα Μάνλιερ τουφεκίαι,
 τὰς ἀρβύλας οὐκ ἔσονται
 καὶ ἔλοι γὰρ τοῦ Ρῶν' ριστοῦ
 καὶ τοῦ Κέλλερ τὰ φωτῆσις.

—
 Ἦτε ὁστέρματα γενεοῖσι,
 μένεα καθῆσις εἰς πῆνι,
 πλὴν οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων πᾶσι' ἐπὶ Ἀμερικῆ
 καὶ ἴσως στρατευοῦσιν ἐκστ.

Χαίρων κυττάζω σήμερα και τὴν Μητροπολίτη
ν' ἀγάξῃ τοῦτο τῆς Βουλῆς τὸ στοιχειωμένο σπῆτι,
ὅμως ἐγὼ τὸν βεβαίω πὸς τίποτε δὲν κάνει,
μῆτε κατάρτα, μῆτ' εὐχὴ καθύλου δὲν τὸ πνέει.

Δι' ἄλ' αὐτὰ τὰ στόματα σωτήρων ἄς σιγήσουν
καὶ τοὺς πατέρας σὰν πατὴρ προτρέπω ν' ἀπεργάσων,
καὶ τὴν πρησιμένη των κοιλιὰ κτυπώντας σὰν ντασὺλ
νὰ κάνουν Πρόεδρο κί' αὐτοὶ τὸν κύριο Φαρδούλη.

Οἱ νέοι Τσελιγκάδες τοῦ καιροῦ κί' ὁ Κερκυραῖος πρῶτος τοῦ χοροῦ.

Ὅρῃ τί τοσπαναρέοι!.. ποῦ' στὸ διαβόλο μοῦ βγήσαν!..
ὀρῃ στρουγγαίς, ὀρῃ στανάκι!.. τί σερρεῖ ἢ δὲν γένηκαν.

Ὅρῃ Στάθ μ', ὀρῃ Σπύρο μ',
ὀρῃ τείνη ταῦτα, μῦρο μ',
ὀρῃ Πρωτοπαπαδάκη μ',
τί μου χολιάσεις, παιδάκι μ';

Ὅρῃ Ρέπουλη μ', πουλί μ',
τί μου σκάνεις τὴν χολή μ';
τί ζητᾷς, ὀρῃ Μανώλη μ',
καὶ μὲ πνέουν οἱ διαβόλοι μ';

Τσελιγκὰς ἐβήθες νάτος
κί' ὁ Δραγοῦμης ὁ μουσάτος.
Μὲ τὴν γαλίτσα τοῦ τοσπάνη
γὰ κοιτάει πὸς χορεύει;
κί' ἀπὸ τῆ διατῆ μου στάνη
πρόδατα κί' αὐτὸς γυρᾷ,
καὶ δουλεῖταις μοῦ μαγειρεύει.

Ἐφυγῆς στὴν Κρήν' ἢ μοῦγγα
τὸ μουστάκι τῆς νὰ στρίψῃ,
κί' ἔλλη τώρα βγήκε στρουγγα
μὲ τὸν βλάμη τὸν ἔριφν.

Νάτος μὲ τοὺς κακιομένους...
ἀχ! καὶ μὲ καὶ βὰι βὰι!..
μὲ τοὺς δυσαρροτημένους
ὁ Κορριεῆς τί τραβᾷ!

Μῆτσο μου, νὰ σὲ χαρᾷ,
πρῶτος σέρνω τὸ χορὸ
καὶ θλιμμένο σὲ θεωρᾷ.

Τοῦτοι, ποῦρχοντι μὲ φόρα,
τί χαλιούνη τέτοιαν ὄρα;
Ὅρῃ Μῆτσο χρυσομάλλη,
τῆτανε καὶ τοῦτο πάλι,
νὰ γενουὸν συμπεθερᾷ
ἀπὸ δὲν ποῦ λὲν χαρᾷ;

Ὅρῃ μόνος τραγοῦδῃς
κί' ὁ συμπεθερὸς σου χώρα!..
βλέπω κί' ἔχεις στειοχώρια
καὶ τὰ κατσαρὰ μαδῃς.

Ὅχι! πηλάλαις!
στρουγγαίς κί' ἄλλαις,

Σίγμα, Κάππα!..
δὲν σοῦ τᾶπα;

Τείνη ταῦτα ποῦ τραβᾷ
μὲ τὸ νέο Τσελιγκάτο!..
λένε πὸς κί' ὁ Κολυβεῖς
τῶπε' στὸν Καθβαλιεράτο.

Ὅρῃ Μῆτσο μ', τᾶγγα τούγγα
'στὸ δικό μου τὸ φουσάτο
κουδονίζει νὰ στρουγγα
μ' ἔκν Τσελιγκὰ μουσάτο.

Μὰ τί τοῦρε, τί τοῦ φανῆ,
καὶ μὲ χίλια δὲν στανῆ;
'βλάθεις νὰ θέλῃ στάνη
μὲ δικὰ μου λαγαριά;

Κί' ἄλλοι Μῆτσο μ', — ὠμένα! —
θέλουν Πρωτοπουργιλί...
προσοχῆ' στὰ μετρημένα
κί' ἀπὸ ταῦτα τρῶν οἱ λύκοι.

Τέσσερα τὰ μάτια κάνε,
νευρὶκὸ ρεπουμπλικάνε.
Κύττα πίσω, κύττα' μπρός σου,
κύττα τὸν συμπεθερὸ σου.

Ὅρῃ παιδίμ', χορεύεῖς
καὶ στρουγγαίς νὰ γυρᾷς,
κί' ἄλιος νὰ λάμψῃ στὰ βουνά,
νὰ λάμψῃ στὰ λαγαδιά,
καὶ νῆβουν ἐξω' στῆς βοσκῆς τὰ νέα τὰ κοπάδια.

Κί' ἔκν τὰ βόσκουν μὲ χαρὰ
τοσπάνηδες καί γιδοί,
νὰ τρῶν τὰ στάχια τὰ χλωρὰ,
νὰ τρῶν καὶ τὰ γρασιδιά.

Ἐπι ν' ἀρχίσῃ λιγερὸς
τὸν Τσελιγκάδων ὁ χορὸς,
καὶ ὁ ἄλλῃ γρήγορα καιρὸς,
ποῦ κάθε πατερούλης σὺς γαλίτσα, παιδίμ', ὀρῃ πᾶρη
κί' ἔκντος θάνα Τσελιγκὰς, ἔκντος καὶ κριάρι.

Καὶ ἀρμυρᾶς ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Περικλῆ τοῦ Γερμανοπούλου Νέον Πνεῦμα, δηλονότι
μὲ κατ' ἄρτους μεγάλη γὰ καθεὶν πατριώτη,
ἕνας γυμνασιὸς ἄρτης καὶ φυγῆς μεγάλου πόνου,
μὴ μᾶστι, ποῦ κτυπεῖ τοῦ Βασιλεῦς ἀνοικτιμῶνος,
ἕνας οἰστροῦθικὸς, διαφυγῆς, ἀπλοῦς καὶ σκέτος,
καὶ μ' αὐτὸν τὸν Περικλῆ συμφωνεῖ κί' ὁ Περικλῆτος.

Ἐστὸ Παρνασσὸν τὴν αἰθουσαν ἀπόψε συναυλία
θὰ γίνη γὰ τοὺς πρόσφυγας ποικίλη καὶ τελεία,
καὶ θὰ συρρεῖσθ τὸ κοινὸν τῆς πόλεως ἀθρόον
χάριν μαρτύρων ἀδελφῶν κί' ἀληθινῶν ἠρώων.